

καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τίποτα κατὰ τοῦ ἀπατήσαντός
σε ὀπωροπώλου.

Ἄν τοῦ κάμῃς παρατήρησιν, ἀπαντᾷ :

— Αὐτὰ εἶναι πορτοκάλια χωρὶς ζουμί !

Ἄς ἐξετάσῃ ὁ κ. Διευθυντῆς καὶ θὰ 'δῆ !

Γίνεται σχεδὸν ἀνανέωσις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος
διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν νέων. Τὴν ἐβδομάδα πάλιν αὐτὴν
ἔλαβον τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν δύο καλοὶ νέοι, οἱ κύ-
ριοι Κωνσταντῖνος Κολιάτσος καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαρου-
φαλιάς. Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀρετὴν, καὶ πάλιν
ἀρετὴν, καὶ πρὸ πάντων ἀρετὴν.

ΚΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἄπ' τότε ποῦ ὁ Καλλιγᾶς ἐπιάσθη μὲ τὰ γίδια,
ἐξευγενίσθη ἰστὴ Βουλὴ καὶ ἡ φρασεολογία
τῶν κατσικιῶν τὰ κέρατα γινήκανε παιχνίδια,
καὶ πῆρε τὸν κατήφορο ἢ κερατολογία.

Κὶ ἀκοῦς σπουδαίους ῥήτορας ἰστοῦ λόγου τῶν τῆ φούρια
νὰ λέν καὶ γιὰ τὰ κέρατα καμπόσα καλαμπούρια.

Τί πρόοδος ἀληθινὴ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ βῆμα
ἀνθρώπους ποῦ ἐγήρασαν νὰ κυβερνοῦν τὸν τόπο,
τῆς εὐγενοῦς σεμνότητος νὰ λησμονοῦν τὸ σχῆμα,
καὶ μὲ τὸν πῖρ τραμπούκικο νὰ ῥητορεύουν τρόπο.
Καμμιά βουλὴ, μὰ τὸ θεὸ, δὲν ἔχει τέτοια χάρι,
οἱ ῥήτορές τῆς νὰ μιλοῦν σὰν μάγκες ἰστοῦ παζάρι.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πλοῦσιο ὁμογενὴ νὰ πάῃ,
καὶ ἐκεῖ τὸν Ἀλιφέρη σου νὰ ἴῃναι πλάι-πλάι
καὶ ἐκεῖ ποῦ κάθετα σκυφτὸς ὁ ἄμοιρος Ροῖδης,
τὸν Κόντε Κάστρο τσιτωτὸ σιμά του θὰ τὸν ἴδῃς.
Γνωσὶ καὶ τρέλλα :—κάποτε τὰ δυὸ συναπαντιῶνται,
μὴ σὰς φανῆ παραξένο : τ' ἀντίθετα τραβιῶνται.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ταῖς παλαιαῖς ιδέαις μου ἀφίνω,
καὶ τῆς καινούριας ἐποχῆς παιδί πιστὸ θὰ γίνω.
Ζήτω, φώναζω καὶ ἐγὼ, ναί, ζήτω τὰ τραμβᾶ,
καὶ εἴθε πάντα ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονᾷ.
Μὰ σπιθα βλέπω μέσα τῶν... μικρῆ δημοκρατία,
καὶ . . . ἓνα κύμα κάποτε γεννᾷ τὴν τρικυμία.

Μιχαήλος.

Ἄρου τοῦ ἔθνους-οἱ σοφοὶ καὶ εὐγενεῖς πατέρες
ὄλα τὰ λόγια ἔξωδεψαν τοῦ δρόμου τὰ χυδαῖα,
κάτι καινούριο γύρευαν ἰστῆς ὑστεραῖς ἡμέραις,
καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔρεθῆ καὶ μία ὕβρις νέα.
Βαρέθησαν νὰ ἔριζωνται αἰσχροὶ καὶ μασκαράδες,
ἔπρεπε τώρα νὰ ἔρισθοῦν καὶ λίγα κερατάδες.

Μέσα ἰστοῦ τόσα στέφανα τῆς κλεφτουριάς ἐκείνης,
μέσα σὲ τόσα τρόπαια, θριάμβων πυραμίδας,
δὲν λείπει ἄλλο πρὸς τιμὴν τῆς νέας Ῥωμοσύνης,
παρὰ στεφάνι τῆς βουλῆς μὲ κέρατα τῆς γίδας.
Νὰ παύσουν πιά οἱ ῥήτορες μὲ χέρια νὰ κτυπεῖονται,
καὶ σὰν θυμώνουν κάποτε μ' αὐτὰ νὰ κρουτουλεῖονται.

Καλλίτερα μὲ κέρατα ἀπάνω ἰστοῦ κεφάλι,
παρὰ νὰ κατακλύβουνε τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεία.
αὐτὸ τοῦλάχιστον, θαρρῶ, τὸ κράτος δὲν προσβάλλει,
καὶ οὔτε μὲς ἰστῆς τσέπαις μας δὲν φέρνει τρικυμία.
Καὶ ἔπειτα τὸ κέρατο γιὰ τὸ συρμὸ ἀξίζει,
καὶ ἀπ' ὄλα τὰ παράσημα βαρύτερα ζυγίζει.

Ἄς βασιλεύῃ ἰστὴ βουλὴ τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ φρίκη,
ὅ,τι χυδαῖον ἄς μασσοῦν τῶν βουλευτῶν ἢ γλώσσαίς,
ἄς μὴν ἀκοῦμε τίποτα παρὰ κερατιλίκι,
βρισιαῖς, γρονθοκοπήματα καὶ μπαστουναῖς καμπόσαις.
Τοῦ Ῥωλογοῦ κρασοπουλιῶ καὶ ἡ Βουλὴ ἄς γίνῃ,
κανένα βῆμα ἱερὸ ἰστοῦ ἔθνος νὰ μὴ μείνῃ.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1882.

Ἡ ἐν Μαγικεστρίᾳ πανήγυρις.

Ἐὰν ἐπετρέπετο ἢ προσωποποιήσῃς πόλεων, θὰ ἔλεγον
ὅτι τὸ Μάντζεστερ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ
ἐλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκεῖ ἐλληνικὴ
κοινωνία κατέχει ἀπαράμιλλον ἔθνικὸν χαρακτῆρα, δια-
φλέγεται ὑπὸ τῶν πατριωτικωτέρων αἰσθημάτων, καὶ
μολονότι βιοῦσα ὑπὸ τὸ νεφελωδέστερον στερέωμα
καὶ ἐν τῇ ὀμιχλωδέστερᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, τηρεῖ ἀμείω-
τον τὸν φλογώδη τύπον τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος,
καὶ τὴν ἔκτακτον εὐαισθησίαν τῆς ἐλληνικῆς φύσεως. Τὰ
πάντα ἐκεῖ ἀποπνεύουσιν Ἑλλάδα. Οἱ νέοι οἱ καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν βεβυθισμένοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῶν τι-
μολογιῶν, ἢ εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ βάρβακος καὶ τοῦ